

Ach, ta slušnost. Je to těžko pochopitelná věc. Vlastně když nás děti dospělí učí slušnosti, učí nás, že důležitější to, jak vypadáme před ostatními, než jak se cítíme. No ano, a proto často dospělí už nechápou naše pocity, možná proto nás někdy napomínají, ať se netváříme tak otráveně, ať nefňukáme nebo ať se nesmějeme tak nahlas. Vždyť oni už se za ty roky naučili slušnosti natolik, že by se snad už ani neuměli chovat tak, jak se cítí. Asi proto nám nerozumí a naše pocity nám často zakazují.“

Holčička se chytne za hlavu, jelikož cítí, že z dlouhého přemýšlení ji trochu začíná bolet, a poprosí maminku, jestli si může z jejího batohu vytáhnout pití. „Prosím tě, vždyť už jsme skoro na hřišti, to vydržíš,“ odsekne dcerce maminka a místo toho, aby zastavila, přidá do kroku. Barunka posmutní a též zrychlí chůzi.

Po chvíli na ně už opravdu zpoza stromů mezi paneláky vykukne dětské hřiště. V městečku není jediné, ale pro Barunku a Rozárku je to to nejoblíbenější. Při houpání na zdejších houpačkách si holky často představují, že se špičkou bot dotýkají mraků, a při klouzání na skluzavce si zase rády hrají na princezny, co sjíždí po dračím ocase za svým princem zachráncem. Také velké pískoviště, na kterém se dá postavit obrovský princeznovský palác, mají v oblibě.

Dnes to ale Barunka na hraní se sestrou nevidí. Jen co pozdraví tetu, Matějovu maminku sedící na lavičce,

